

ORZECZNICTWO TRYBUNAŁU KONSTYTUCYJNEGO ZBIÓR URZĘDOWY

Seria B

Warszawa, dnia 28 lutego 2025 r.

Pozycja 105

POSTANOWIENIE

z dnia 9 października 2024 r.

Sygn. akt Ts 171/23

Trybunał Konstytucyjny w składzie:

Stanisław Piotrowicz,

po wstępnym rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym skargi konstytucyjnej M.T. („działającego w imieniu własnym i w imieniu córki N.T.”) o zbadanie zgodności:

- 1) art. 5 ust. 1 pkt 1 lit. b oraz art. 17 ust. 1 ustawy z dnia 5 grudnia 2008 r. o zapobieganiu oraz zwalczaniu zakażeń i chorób zakaźnych u ludzi (Dz. U. z 2019 r. poz. 1239, ze zm.) z art. 2 oraz art. 47 w związku z art. 31 ust. 3 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej;
- 2) § 3 rozporządzenia Ministra Zdrowia z dnia 18 sierpnia 2011 r. w sprawie obowiązkowych szczepień ochronnych (Dz. U. z 2018 r. poz. 753, ze zm.) z art. 2 oraz art. 47 w związku z art. 31 ust. 3 Konstytucji;
- 3) art. 17 ust. 11 ustawy wymienionej w punkcie 1 niniejszego postanowienia w związku z § 5 rozporządzenia wymienionego w punkcie 2 z art. 47 w związku z art. 31 ust. 3 w związku z art. 87 Konstytucji,

p o s t a n a w i a:

odmówić nadania skardze konstytucyjnej dalszego biegu.

UZASADNIENIE

W skardze konstytucyjnej wniesionej do Trybunału Konstytucyjnego 3 lipca 2023 r. (data nadania) M.T., działający w imieniu własnym oraz małoletniej córki N.T. (dalej: skarżący), reprezentowany przez pełnomocnika z wyboru, wystąpił z żądaniem przytoczonym w komparycji niniejszego postanowienia na tle następującej sprawy.

Naczelny Sąd Administracyjny wyrokiem z 8 lutego 2023 r. (sygn. akt [...]) oddalił skargę kasacyjną skarżącego od wyroku Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w W. z 25 kwietnia 2019 r. (sygn. akt [...]) oddalającego skargę na postanowienie Ministra Zdrowia z 30 października 2018 r. (znak: [...]). Orzeczenie to utrzymało w mocy postanowienie Wojewody K. z 23 września 2016 r. (nr [...]) w zakresie, w jakim nałożyło na skarżącego grzywnę w celu przymuszenia poddania małoletniego dziecka szczepieniom ochronnym.

Prezes Trybunału Konstytucyjnego zarządzeniem z 12 października 2023 r. (doręczonym pełnomocnikowi skarżącego 19 października 2023 r.) wezwał skarżącego do złożenia pełnomocnictwa szczególnego uprawniającego do sporządzenia i wniesienia skargi konstytucyjnej oraz reprezentowania skarżącego przed Trybunałem Konstytucyjnym w odniesieniu do

sprawy, w związku z którą złożona została skarga konstytucyjna; doręczenia odpisów lub kopii poświadczonych za zgodność z oryginałem wyroków, decyzji lub innych rozstrzygnięć (wraz z uzasadnieniami) potwierdzających wyczerpanie drogi prawnej (wraz z czterema kopiami), w szczególności postanowienia Ministra Zdrowia z 30 października 2018 r. (nr [...]) oraz poprzedzającego go postanowienia Wojewody K. z 23 września 2016 r. wraz z tytułem wykonawczym, a także wyroków: Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w W. z 25 kwietnia 2019 r. (sygn. akt [...]) oraz Naczelnego Sądu Administracyjnego z 8 lutego 2023 r. (sygn. akt [...]). Skarżący został także zobowiązany do udokumentowania daty doręczenia mu wyroku Naczelnego Sądu Administracyjnego oraz doręczenia czterech odpisów skargi konstytucyjnej pod rygorem ujemnych skutków procesowych.

W piśmie procesowym złożonym 27 października 2023 r. (data nadania) skarżący odniósł się do zarządzenia. Do pisma dołączył tylko wyrok Naczelnego Sądu Administracyjnego wraz z kopią koperty, sentencję wyroku Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego oraz postanowienie Ministra Zdrowia. Złożył też wymagane pełnomocnictwo.

Sędzia Trybunału Konstytucyjnego zarządzeniem z 17 kwietnia 2024 r. (doręczonym pełnomocnikowi skarżącego 26 kwietnia 2024 r.) wezwał skarżącego do: 1) uzasadnienia zarzutu niezgodności zakwestionowanych w skardze art. 5 ust. 1 pkt 1 lit. b i art. 17 ust. 1 ustawy z dnia 5 grudnia 2008 r. o zapobieganiu oraz zwalczaniu zakażeń i chorób zakaźnych u ludzi (Dz. U. z 2019 r. poz. 1239, ze zm.; dalej: ustawa o zwalczaniu chorób zakaźnych) oraz § 3 rozporządzenia Ministra Zdrowia z dnia 18 sierpnia 2011 r. w sprawie obowiązkowych szczepień ochronnych (Dz. U. z 2018 r. poz. 753, ze zm.; dalej: rozporządzenie) z wyrażoną w art. 2 Konstytucji zasadą określoności przepisów prawa, z powołaniem argumentów lub dowodów na jego poparcie; 2) wskazania, które konstytucyjne wolność lub prawo skarżącego wyrażone w art. 47 w związku z art. 31 ust. 3 Konstytucji i w jaki sposób – zdaniem skarżącego – zostały naruszone przez zakwestionowane w skardze przepisy ustawy o zwalczaniu chorób zakaźnych i rozporządzenia wskazanych w punkcie pierwszym zarządzenia; 3) wskazania, które konstytucyjne wolność lub prawo skarżącego wyrażone w art. 47 w związku z art. 31 ust. 3 w związku z art. 87 Konstytucji i w jaki sposób – zdaniem skarżącego – zostały naruszone przez zakwestionowane w skardze art. 17 ust. 11 ustawy o zwalczaniu chorób zakaźnych oraz § 5 rozporządzenia; 4) uzasadnienia zarzutu niezgodności zakwestionowanych w skardze przepisów z wolnościami lub prawami, o których mowa w pkt. 2 i 3 zarządzenia, z powołaniem argumentów lub dowodów na jego poparcie; 5) doręczenia odpisów lub kopii poświadczonych przez pełnomocnika skarżącego za zgodność z oryginałem (wraz z czterema kopiami): a) wyroku Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w W. z 25 kwietnia 2019 r. (sygn. akt [...]) wraz z uzasadnieniem, b) postanowienia Wojewody K. z 23 września 2016 r. (znak: [...]) w przedmiocie nałożenia grzywny w celu przymuszenia wraz z tytułem wykonawczym. Jednocześnie pouczone skarżącego o tym, że w wypadku nieusunięcia powyższych braków w wyznaczonym terminie, wydane zostanie postanowienie o odmowie nadania skardze konstytucyjnej dalszego biegu.

W terminie wskazanym w zarządzeniu skarżący nie usunął braków skargi.

Zakwestionowanym w skardze przepisom skarżący zarzucił naruszenie prawa do prywatności oraz prawa do decydowania o swoim życiu osobistym (art. 47 Konstytucji), a także naruszenie zasady dostatecznej określoności przepisów prawa (art. 2 Konstytucji). Zdaniem skarżącego zaskarżone przez niego przepisy naruszają również art. 87 Konstytucji, który statuuje zamknięty katalog źródeł prawa powszechnie obowiązującego.

Trybunał Konstytucyjny zważył, co następuje:

Skarga konstytucyjna jest sformalizowanym środkiem ochrony konstytucyjnych wolności i praw. Jej merytoryczne rozpoznanie jest uzależnione od spełnienia licznych prze-

słanek wynikających z art. 79 ust. 1 Konstytucji, a doprecyzowanych w ustawie z dnia 30 listopada 2016 r. o organizacji i trybie postępowania przed Trybunałem Konstytucyjnym (Dz. U. z 2019 r. poz. 2393; dalej: u.o.t.p.TK). Weryfikacja tych przesłanek następuje na etapie wstępnego rozpoznania na posiedzeniu niejawnym (art. 61 ust. 1 u.o.t.p.TK).

Zgodnie z art. 61 ust. 3 u.o.t.p.TK jeżeli skarga nie spełnia wymagań przewidzianych w ustawie, a usunięcie braków jest możliwe, wyznaczony sędzia Trybunału wydaje zarządzenie, w którym wzywa do ich usunięcia w terminie 7 dni od dnia doręczenia zarządzenia.

Zarządzeniem z 17 kwietnia 2024 r. sędzia Trybunału wezwał skarżącego do usunięcia stwierdzonych w toku wstępnej kontroli braków formalnych skargi, w tym także tych, których skarżący nie usunął na wezwanie Prezesa Trybunału zarządzeniem z 12 października 2023 r. W treści zarządzenia oprócz dokładnego wskazania brakujących dokumentów zawarto pouczenie, że w wypadku nieusunięcia braków w terminie, wydane zostanie postanowienie o odmowie nadania skardze konstytucyjnej dalszego biegu.

Odpis zarządzenia sędziego Trybunału z 17 kwietnia 2024 r. został skutecznie doręczony pełnomocnikowi skarżącego 26 kwietnia 2024 r. Obowiązkiem skarżącego było więc wykonać zarządzenie w całości w przepisany terminie. Skarżący nie wykonał zarządzenia w całości, albowiem nie doręczył odpisu lub poświadczonych za zgodność z oryginałem kopii (wraz z czterema kopiami) postanowienia Wojewody K. z 23 września 2016 r. (znak: [...]) w przedmiocie nałożenia grzywny w celu przymuszenia wraz z tytułem wykonawczym ani wyroku Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w W. z 25 kwietnia 2019 r. (sygn. akt [...]) wraz z uzasadnieniem. Jednocześnie nie usunął wskazanych w zarządzeniu sędziego Trybunału braków uzasadnienia wniesionej skargi.

W związku z tym należy stwierdzić, że skarżący świadomie naraził się na wystąpienie negatywnego skutku procesowego, o którym mowa w art. 61 ust. 4 pkt 2 u.o.t.p.TK (por. postanowienie TK z 15 marca 2023 r., sygn. Ts 192/22, OTK ZU B/2023, poz. 189).

Mając powyższe na względzie, Trybunał postanowił jak w sentencji.

POUCZENIE

Na podstawie art. 61 ust. 5 u.o.t.p.TK skarżącemu przysługuje prawo wniesienia zażalenia na powyższe postanowienie w terminie 7 dni od daty jego doręczenia.